

Arrest

nr. 79 994 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Belarussisch staatsburger van Belarussische origine. U werd geboren op 9 juni 1989 in Babruysk (Belarus), waar u ook woonde.

Op 3 juli 2011 ging u met uw partner M. B. (...) (OV X) naar een betoging tegen de president in Minsk. Vijftien minuten na uw aankomst op het plein van de betoging werd u samen met een paar andere mensen gearresteerd door mannen in sportkledij. Uw partner probeerde tussenbeide te komen maar werd geslagen. U werd meegenomen en een nacht vastgehouden op een bepaalde plek. U werd twee keer ondervraagd en ook mishandeld. U moest een bekentenis ondertekenen. Op 4 juli 2011 werd u door vier politieagenten met een UAZ naar een huis in Babruysk gebracht, waar u hen zou moeten laten

zien met wie u naar Minsk vertrok voor de betoging. Toen de mannen het huis onderzochten, bent u gevlucht naar een rivier. Aan de rivier hield u zich tot 's nachts verborgen. Hierna ging u naar uw vriend D. (...). Hij bracht u naar Minsk, waar u uw partner, M. B. (...) (OV 6.852.544), ging afhalen bij haar vriendin D. (...). Daarna bracht D. (...) jullie naar de buurt rond Smolensk (Russische Federatie), waar jullie op 6 juli 2011 toekwamen.

In Smolensk woonde u bij uw kennis K. (...). Op 25 juli 2011 bracht K. (...) jullie naar Oekraïne, waar jullie de volgende dag aankwamen. Op 26 juli 2011 vertrokken jullie met ene L. (...) per minibus uit Oekraïne. De volgende dag bereikten jullie België, waar jullie meteen een asielaanvraag indienden bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw rijbewijs, uw huwelijksakte en een convocatie.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Belarus problemen heeft met de autoriteiten en de politie. Deze problemen ontstonden nadat u deelnam aan een betoging in Minsk op 3 juli 2011.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt dat er op 3 juli 2011 verschillende betogingen in Minsk en de rest van Belarus hebben plaatsgevonden. Volgens deze informatie werden hierbij in Minsk meerdere honderden betogers opgepakt en voor korte of langere tijd vastgehouden. Het Commissariaat-generaal betwist deze informatie niet.

U bent er echter niet in geslaagd uw persoonlijk asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste vindt het Commissariaat-generaal het weinig aannemelijk dat u ernstige problemen met de Belarussische autoriteiten zou gekend hebben. U stelde dat u geen lid bent van een partij en dat u geen politieke sympathieën voor een bepaalde partij hebt. U verklaarde dat u voor de betoging waarop u werd gearresteerd, nooit had deelgenomen aan een protestactie (CGVS, p. 9). U kende geen namen van politieke partijen in Belarus. U verklaarde dat u nooit verbonden was met de oppositiebewegingen in Belarus (CGVS, p. 10). Ook uw partner stelde dat ze geen lid was van een partij, geen politieke sympathieën had en in juli 2011 voor het eerst aan een betoging deelnam (CGVS vrouw, p. 9). Het is weinig aannemelijk dat u, met een dergelijk laag politiek profiel, zulke ernstige problemen met de autoriteiten in Belarus zou gekregen hebben. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt immers dat leden van de Belarussische oppositie met een laag profiel in minder sterke mate druk zullen ondervinden van de Belarussische autoriteiten. De mogelijke vervolging zal minder systematisch zijn en een eenmalig karakter hebben. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat u ernstige, systematische en veelvuldige problemen zou kennen met de Belarussische autoriteiten, terwijl u geen lid was van een politieke beweging, in juli 2011 pas voor de eerste keer aan een betoging deelnam en deze deelname zich beperkte tot vijftien minuten. Deze vaststellingen hollen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk uit.

Ten tweede is het verhaal over uw ontsnapping in Babruysk weinig aannemelijk. U stelde dat u met een UAZ naar een huis dat u aanwees in Babruysk werd gebracht. U verklaarde dat u geboeid in deze auto zat, met uw handen voor u. Er zaten vier politieagenten in de auto. U stelde dat aan het huis in Babruysk twee politieagenten naar het huis gingen en twee politieagenten in de auto bleven zitten. Een politieagent bleef naast u zitten in de auto. Een andere politieagent zat aan het stuur. De politieagent die naast u zat, stapte uit om een sigaret te roken. Hierbij sprong u uit de auto en sloeg u deze agent met beide handen. Daarna liep u weg in de richting van de rivier (CGVS, p. 13-14). U dacht dat de politieagenten waarschijnlijk achter u aan liepen toen u wegvluchtte. U stelde dat u de streek echter goed kende omdat u er opgroeide en dat u niet achterom keek (CGVS, p. 14). Verder stelde u dat u wegliep naar de rivier, waar een brug met een klein toegangsdeurtje is. U stelde dat u daar tot 's nachts bleef en dan naar een vriend ging (CGVS, p. 14). Het is echter weinig waarschijnlijk dat u kon ontsnappen uit een politieauto, terwijl er een politieagent aan het stuur zat en een politieagent naast de auto een sigaret stond te roken. Bovendien verklaarde u dat de politieagenten gewapend waren (CGVS, p. 14). De bewering dat u, geboeid, een gewapende politieagent zou kunnen neerslaan, en dat vier politieagenten u niet konden snappen, is weinig waarschijnlijk, temeer daar de politieagenten gewapend waren en dat er een politieagent aan het stuur zat, die u dus meteen per auto kon achtervolgen. U verklaarde deze onwaarschijnlijkheid door erop te wijzen dat de vier politieagenten een normale lichaamsbouw hadden en niet zo sterk waren als de personen die u oorspronkelijk aanhielden (CGVS, p. 14). Los van uw en hun persoonlijke lichaamsbouw en het feit dat u geboeid was, kan gesteld worden dat het weinig waarschijnlijk is dat u vier gewapende politieagenten op een dergelijke manier kon misleiden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehouden.

Ten derde stelde het Commissariaat-generaal enkele tegenstrijdigheden vast tussen uw eigen verklaringen en die van uw partner met betrekking tot de gebeurtenissen die na uw ontsnapping in Babruysk plaatsvonden. Zo verklaarde u dat u uw partner na uw ontsnapping voor het eerst terughoorde toen u haar op 5 juli na vier uur 's avonds telefoneerde (CGVS, p. 15). Uw partner stelde dat ze u voor het eerst terug hoorde toen u haar belde op 6 juli 2011 's nachts, waarbij u haar vroeg haar spullen te pakken en naar buiten te komen (CGVS vrouw, p. 7-8). Volgens haar vond het telefoontje dus plaats 's nachts, kort voor uw aankomst in Minsk, en niet in de late namiddag. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bleef uw partner erbij dat u 's nachts belde (CGVS vrouw, p. 8). Hiermee wordt de tegenstrijdigheid niet opgeheven. Ook met betrekking tot uw weerzien met uw partner in Minsk na uw ontsnapping liepen jullie verklaringen uiteen. U stelde dat uw partner op u stond te wachten in het portaal toen u haar kwam afhalen bij haar vriendin in Minsk (CGVS, p. 15). Uw partner stelde dat u naar het adres van haar vriendin kwam (dat u zich overigens merkwaardig genoeg zelfs niet bij benadering kon herinneren CGVS, p. 11) en dat zij niet zelf naar buiten ging. Ze stelde dat ze in het appartement, binnen bij haar vriendin, op u wachtte. Uw partner stelde dat u haar belde toen u aangekomen was en u haar vroeg om naar beneden te komen. Hierna ging ze naar beneden, waar u al op haar stond te wachten, aldus uw partner (CGVS vrouw, p. 8). Uw vrouw verklaarde dus dat u beneden op haar wachtte, terwijl u stelde dat zij in het portaal op u wachtte. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende uw partner dat zij u zou hebben opgewacht in het portaal. Ze verklaarde dat u er al stond toen zij naar beneden kwam (CGVS vrouw, p. 8). Hierdoor blijft deze tegenstrijdigheid overeind. Aangezien uw ontsnapping en daaropvolgende vlucht via Minsk naar Rusland een essentieel onderdeel van uw problemen in Belarus vormden, kon het Commissariaat-generaal redelijkerwijze verwachten dat uw verklaringen hierover consistent zijn. Deze tegenstrijdigheden, die de kern van uw asielaanvraag raken, hollen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder uit.

Voorts stelde u dat de moeder van uw partner drie dreigbrieven en enkele sms'en ontving (CGVS, p. 12). Uw partner stelde dat haar moeder enkel brieven met dreigementen kreeg (CGVS vrouw, p. 11). U verklaarde nochtans tot twee maal toe dat uw schoonmoeder bepaalde sms'en kreeg (CGVS, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat u ook sms'en vermeldde die uw schoonmoeder zou gekregen hebben, ontkende uw partner dat haar moeder sms'en zou ontvangen hebben (CGVS vrouw, p. 11). Deze tegenstrijdigheid holt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder uit.

Ten vierde kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. Uw partner stelde dat u convocaties krijgt (CGVS vrouw, p. 3). Uw partner legde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal één convocatie, dd 12/7/2011, voor. Deze convocatie is de afdruk van een e-mail (CGVS vrouw, p. 3), wat een beperkte bewijswaarde met zich meebrengt. De convocatie bevat geen stempel of hoofding met de gegevens van de uitreikende instantie. Deze convocatie heeft veel weg van een met balpen of stift ingevulde kopie. Hierdoor ontstaat ernstige twijfel over de authenticiteit en geloofwaardigheid van dit document.

U stelde dat de moeder van uw partner drie dreigbrieven en enkele sms'en ontving (CGVS, p. 12). Tijdens uw gehoor verklaarde u dat u over de brieven zou beschikken die uw schoonmoeder kreeg. U ging ermee akkoord om deze documenten binnen de veertien dagen aan het Commissariaat-generaal over te maken; uw partner beloofde tijdens haar gehoor later om de brieven binnen de vijf werkdagen over te maken (CGVS, p. 12 en 17; CGVS vrouw, p. 3, 10 en 11). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen, buiten de hierboven vermelde convocatie.

U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnd.

Aangezien het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan uw asielaanvraag, kan ik ook geen geloof hechten aan de verklaring dat u uw paspoort op 6 juli 2011 aan uw passeur K. (...) gaf en niet terugkreeg (CGVS, p. 4). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over uw eventuele verkregen visa, uw vorige reizen buiten Belarus evenals het moment en de wijze waarop u voor het laatst uit uw land vertrokken bent verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder in het gedrang.

Uit het voorgaande blijkt dat het Commissariaat-generaal ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan vaststellen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw rijbewijs en uw traditionele huwelijksakte bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw partner, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Ten slotte moet het Commissariaat-generaal opmerken dat de door u aangehaalde medische problemen (CGVS, p. 2 en 4), voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in Belarus, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner M. B. (...) (OV 6.852.544) besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij, wat haar asielrelaas betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partijen menen tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen laten weten het niet eens te zijn met de gronden waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd om hen de vluchtelingenstatus te weigeren. Zij benadrukken in hun verzoekschrift voortdurend dat zij niet meer kunnen terugkeren naar Wit-Rusland omdat hun leven aldaar in gevaar is. Verzoekende partijen geven een overzicht van de problemen die zij in hun land zouden hebben ondervonden en zij betogen dat uit het administratief dossier blijkt dat zij op een afdoende wijze hebben aangetoond dat hun leven wel degelijk in gevaar is in Wit-Rusland. Zij zijn van mening dat de commissaris-generaal hun problemen ten onrechte heeft onderschat. In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar beslissing stelde, zijn hun problemen wel degelijk ernstig genoeg. De op de landeninformatie gebaseerde stelling van verwerende partij dat leden van de Belarussische oppositie met een laag profiel in mindere mate druk zullen ondervinden van de Belarussische autoriteiten, is volgens verzoekende partijen te vaag, te abstract en te theoretisch en houdt onvoldoende rekening met de schrijnende realiteit waarin verzoekende partijen verkeren in hun land.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verzoekende partijen dienen *in concreto* aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. De bewering dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat hun leven er in gevaar is en de beknopte herhaling van hun asielproblematiek is niet voldoende om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Waar verzoekende partijen verder nog argumenteren dat de commissaris-generaal zich voor zijn beoordeling baseert op informatie die te vaag, te abstract en te theoretisch is, waardoor hij hun problemen onderschat, merkt de Raad op dat, indien verzoekende partijen op een overtuigende wijze kritiek wensen te uiten op de zich in het administratief dossier bevindende landeninformatie, zij dit dienen te doen aan de hand van concrete en objectieve informatie. Echter, verzoekende partijen laten na andersluidende informatie bij te brengen waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn. Dit heeft als gevolg dat hun bewering dat zij, in tegenstelling tot hetgeen in de landeninformatie vermeld staat, ondanks hun laag politiek profiel toch vervolging riskeren in hun land, niet meer is dan een blote bewering. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen argumenten naar voor brengen die een ander licht kunnen werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen is gesteld.

2.2.4.1. Verzoekende partijen kaarten aan dat verwerende partij bij de analyse van hun verklaringen selectief te werk is gegaan, in hun nadeel. Zo vinden verzoekende partijen dat de commissaris-generaal spijkers op laag water zoekt indien die stelt dat het merkwaardig zou zijn indien eerste verzoekende partij aan vier politieagenten is kunnen ontsnappen. Verzoekende partijen stellen zich de vraag waarom dit praktisch gezien niet mogelijk zou zijn. Zij blijven erbij dat de uitleg die eerste verzoekende partij desbetreffend heeft gegeven wel degelijk geloofwaardig is.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat het louter volharden in hun bewering dat de door hen beschreven feiten wel degelijk stroken met de waarheid, niet voldoende is om aangaande motivering te weerleggen. In antwoord op de vraag van verzoekende partijen waarom het niet mogelijk zou zijn dat eerste verzoekende partij aan de vier agenten is kunnen ontsnappen, merkt de Raad op dat desbetreffend een zeer duidelijke en uitgebreide uitleg wordt gegeven in de bestreden beslissingen. Verwerende partij zet uiteen dat zij het zeer onwaarschijnlijk acht dat eerste verzoekende partij kon ontsnappen uit een politieauto, terwijl er een politieagent aan het stuur zat en een politieagent naast de auto een sigaret stond te roken, te meer omdat de politieagenten, volgens de verklaringen van eerste verzoekende partij, gewapend waren en zij haar bovendien onmiddellijk per auto konden achtervolgen nu één van hen achter het stuur zat. Ook de bewering dat eerste verzoekende partij, geboeid, een gewapende politieagent zou kunnen neerslaan, acht verwerende partij weinig plausibel. Verwerende partij besluit dat het niet geloofwaardig is dat eerste verzoekende partij vier gewapende politieagenten op een dergelijke manier heeft kunnen misleiden. Verzoekende partijen brengen in hun verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die afbreuk vermogen te doen aan deze onaannemelijkheid. Zij beperken zich desbetreffend tot een loutere volharding in hun eerder gedane verklaringen, hetgeen, zoals reeds gesteld, uiteraard niet volstaat. De Raad wijst er tenslotte op dat de bestreden beslissingen als een geheel dienen te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een

beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de tegenstrijdigheden, de ontstentenis van een overtuigend schriftelijk bewijs, het onaannemelijk bevinden van de verklaringen over de ontsnapping van eerste verzoekende partij en de vaststelling dat de ernst van hun voorgehouden problemen niet strookt met de landeninformatie op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat aan hun relaas geen geloof kan worden gehecht.

2.2.5.1. Verzoekende partijen kunnen niet begrijpen dat de commissaris-generaal de door hen neergelegde convocatie als vals bestempelt. Verzoekende partijen wensen te benadrukken dat zij geen enkel uitstaans hebben met bewuste opzettelijke vervalsingen van documenten. Zij benadrukken dat zij geen documenten hebben vervalst en dat zij zich er niet van bewust waren dat zij gebruik zouden hebben gemaakt van valse documenten. Zij wijzen er nog op dat zij momenteel bezig zijn om via contacten in hun land van herkomst bijkomende bewijzen te verzamelen die aantonen dat de door hen neergelegde documenten wel degelijk authentiek zijn.

2.2.5.2. Daargelaten de vraag of verzoekende partijen – al dan niet intentioneel – een vals stuk hebben neergelegd, stelt de Raad vast dat de bijgebrachte convocatie een afdruk van een email betreft. De Raad wijst erop dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De door verwerende partij gedane conclusie dat aan de authenticiteit en geloofwaardigheid van aangaand document sterk dient te worden getwijfeld, blijft derhalve door de Raad behouden.

2.2.6.1. Volgens verzoekende partijen oordeelt verwerende partij “*ten onrechte ten kwade*” dat zij geen bewijzen zouden hebben voorgelegd aangaande de door hen verklaarde vervolgingsfeiten. Verzoekende partijen vinden dat verwerende partij redelijkerwijze niet nog meer schriftelijke bewijzen van hen kan verlangen. Verzoekende partijen vermoeden dat de documenten die de moeder van tweede verzoekende partij hen eerder had toegezonden, inmiddels moeten onderschept zijn door de Wit-Russische autoriteiten. Anders kunnen zij niet begrijpen hoe het komt dat de documenten nog niet zijn toegekomen.

2.2.6.2. De Raad wijst er – wederom – op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partijen, die tijdens hun gehoor hebben verklaard dat zij over de dreigbrieven kunnen beschikken die de moeder van tweede verzoekende partij zou hebben ontvangen, een ernstige inspanning ondernemen om deze – voor de staving van hun asielrelaas essentiële – stavingstukken effectief te bekomen. Immers, de Raad stelt vast dat aangaande documenten op heden nog steeds niet werden neergelegd. Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen hebben ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met hun asielrelaas te bemachtigen, ondanks het feit dat zij tijdens het gehoor op de hoogte werden gesteld van het belang van deze stukken en zij zich vervolgens engageerden om deze stukken binnen een bepaalde termijn neer te leggen op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 10 januari 2011, p. 10-11). Hun vermoeden dat deze documenten ondertussen zijn onderschept door de Wit-Russische autoriteiten, kan niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor de door verwerende partij gedane vaststelling dat zij onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die zij in hun land van herkomst zouden hebben gekend. Voor de volledigheid dient andermaal te worden aangestipt dat het ontbreken van overtuigende bewijsstukken niet als een losstaande overweging mag worden geïnterpreteerd. De Raad benadrukt nogmaals dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissingen kunnen dragen. Zo hebben onder meer de opvallende tegenstrijdigheden en de vaststelling dat de ernst van de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met de autoriteiten in Wit-Rusland, gezien hun laag politiek profiel, niet in overeenstemming te brengen valt met de inhoud van de landeninformatie uit het administratief dossier, geleid tot de conclusie dat hun verklaringen een leugenachtig karakter kennen.

2.2.7.1. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden, zijn verzoekende partijen eveneens van mening dat verwerende partij selectief, in hun nadeel, te werk is gegaan, dat zij een verkeerde interpretatie heeft

gegeven aan hun verklaringen en dat zij onvoldoende rekening heeft gehouden met de gegevens van hun dossier en met hun opmerkingen en argumenten.

Voorts opperen verzoekende partijen dat de door de commissaris-generaal geciteerde tegenstrijdigheden niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in hun asielrelaas. Zij kunnen onmogelijk de kern van hun asielrelaas aantasten. Deze tegenstrijdigheden zijn volgens hen niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Tenslotte stellen verzoekende partijen dat de commissaris-generaal ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekende partijen hebben opgelopen n.a.v. de gebeurtenissen in hun land. Zij wijzen erop dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een persoon kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Zij merken op dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor verschillende malen in tranen is uitgebarsten toen zij sprak over haar gebeurtenissen.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat de tegenstrijdigheden gebeurtenissen betreffen die na de ontsnapping van eerste verzoekende partij plaatsvonden, alsook de bedreigingen aan het adres van de moeder van tweede verzoekende partij. De vaststellingen dat verzoekende partijen elkaar op flagrante wijze tegenspreken over het moment waarop zij elkaar na de ontsnapping van eerste verzoekende partij voor het eerst hoorden, de plaats waarop zij elkaar terug hebben gezien en de manier waarop de moeder van tweede verzoekende partij werd bedreigd, kunnen naar het oordeel van de Raad worden aanzien als elementen die wel degelijk tot de kern behoren van het asielrelaas van verzoekende partijen. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een nauwkeurige, coherente en geloofwaardige manier weergeeft. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekende partijen hier niet in zijn geslaagd. Hun ter vergoelijking naar voor gebrachte argument dat de tegenstrijdigheden die tussen hun verklaringen zijn vastgesteld niet kunnen leiden tot de conclusie dat hun relaas ongeloofwaardig is, omdat ze geen betrekking hebben op de kern van hun relaas, kan bijgevolg niet overtuigen. Waar verzoekende partijen betogen dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met hun psychische problemen, die het gevolg zijn van hun traumatische ervaringen, merkt de Raad op dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor echter geen melding hebben gemaakt van het feit dat hun psychische gezondheidstoestand hen ervan zou hebben weerhouden coherente verklaringen af te leggen. Verzoekende partijen merken weliswaar op dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor meerdere malen in tranen is uitgebarsten, doch de Raad wijst erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van (emotionele) stress met zich brengt, wat zich bij tweede verzoekende partij heeft veruitwendigd door in tranen uit te barsten, dit verzoekende partijen niet ontslaat van hun plicht om hun relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is. De Raad stelt verder ook vast dat verzoekende partijen gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neerlegden waaruit blijkt dat zij psychische stoornissen zouden hebben en dat hun cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor zij niet in de mogelijkheid zouden zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen (RvS 26 mei 2004, nr. 131.793). De vaststellingen zoals uiteengezet in de bestreden beslissingen blijven derhalve onverminderd overeind en ondermijnen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Waar verzoekende partijen tevens aanstippen dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de gegevens van hun dossier en met hun opmerkingen en argumenten, verwijst de Raad naar hetgeen wordt gesteld in punt 2.2.10.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende

uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, doordat verwerende partij selectief te werk zou zijn gegaan, zij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de gegevens van hun dossier en hun opmerkingen, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 21 december 2011 en 10 januari 2012 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Verzoekende partijen tonen *in concreto* niet aan welke elementen door verwerende partij niet in overweging werden genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT